

„Nechtěl jsem se skrývat a říkat, že jsem někdo jiný, než ve skutečnosti jsem.“

PŘÍBĚH KUBY
O COMING OUTU

Ahoj,

jmenuji se Kuba a vyrůstal jsem v pěstounské rodině. V době, kdy jsem chodil na základku a na gympl, jsem často házel svou sexualitu na vedlejší kolej. V patnácti jsem si začal přiznávat, že jsem gay, ale až v 21 letech jsem se veřejně přiznal. V té době jsem se platonicky zamiloval do jednoho z nevlastních bratrů v pěstounské rodině. Po vyšumění platonické lásky jsem se rozhodl najít si partnera. Dneska spolu šťastně žijeme a stihli jsme i svatbu v kostele.

Dětství v pěstounské rodině

Příběh začíná smutně, když mi bylo 12, zemřela mi máma, a jelikož můj táta byl paranoidní schizofrenik, skončil po půl roce péče o mě s bráchou hospitalizovaný v Bohnicích. Chvilí reálně hrozilo, že bychom skončili v děcáku. To se nestalo jen díky tomu, že nás vzala do pěstounské péče jedna rodina se sboru, kam jsme chodili do kostela. A to přestože už měli své tři syny. Tyto události mě dost poznamenaly a dodnes se s nimi nějak vyrovnávám. Měly třeba za následek to, že jsem svoji sexualitu hodil na vedlejší kolej a záměrně jsem ji neřešil. Spokojeně jsem začal chodit na gympl, jezdil jsem na spoustu akcí pro mládež, kde jsem potkal spoustu skvělých lidí, kteří se mohli stát mými přáteli. Po čase jsem tyto akce začal i organizovat a jsem rád, že jsem to mohl dělat téměř 15 let.

Asi teplej...

Nicméně nikdy jsem se moc nezapojoval se spolužáky do diskuzí, která holka ze třídy se mi líbí nejvíce. Nebo narážky „všiml sis támhle tý holky?“ jsem přecházel mlčením. Prvním zlom nastal, když mi bylo asi patnáct a s jednou kamarádkou jsme se dostali do takového zvláštního vztahu, kdy jsme se oba báli, že ten druhý je do nás hrozně zamilovaný. Já do ní a ona do mě. Když jsme si vyjasnili, že oba máme tuto zvláštní obavu, tak jsem jí řekl, že jsem asi teplej. To „asi“ je velmi důležité – sám jsem si nebyl jistý, jak na tom jsem. Sám nevím, proč jsem měl problém přiznat si, že jsem gay. Určitě mi nepomáhalo „občasné“ nadávání do buzerantů ve škole, tak to prosím nedělejte.

Našel jsem si psycholožku a nakonec v roce 2002 i terapeutickou komunitu na šest týdnů v létě. Spolužačky a spolužáci se divili, že tam budu „zavřený“ a jestli nebudu dostávat léky, a já se přitom bál, že mě tam nevezmou, protože vlastně nemám žádné problémy, jen chci v životě nakopnout, chci se mít dobře... A komunita mě nejvíc posílila, být s lidmi, mít jejich ocenění, zpětné vazby, být užitečný pro ně. Pak jsem se rozhodl ještě pokračovat u psychologa, výslovně tentokrát u muže.

Holky, nebo kluci?

Takže jsem opět vesele odložil téma sexuality na vedlejší kolej. Dodělal jsem gympl a začal chodit na vysokou. Zkoušel jsem chodit s holkami, ale bylo to dost hrozný. Přesněji řečeno jít na rande ještě bylo v pohodě – není tak těžké být milý a reflektovat city někoho, kdo sedí vedle vás. Navíc si člověk může pomoci alkoholem. Co mě ale hrozně nebavilo, bylo večerní nekonečné esemeskování. Tak jsem oba dva vztahy ukončil nehezky tím, že jsem postupně odepisoval později a později, až jsem přestal psát vůbec. Rozhodně nejsem hrdý, že jsem se s oběma nedokázal na rovinu rozejít...

Další velký zlom v mém životě nastal asi v 21 letech, kdy jsem se platonicky zamiloval do jednoho z nevlastních bratrů v pěstounské rodině. Najednou jsem zažíval spoustu nových pocitů. Jednak bylo hrozně těžké s tím bratrem cokoliv řešit a být s ním v jedné místnosti. Zadruhé jsem si konečně přiznal, že jsem teplej, což pro mě byla ohromná úleva, ale na druhou stranu jsem se začal bát, že se na to přijde, že budu odhalen, a nevěděl jsem, jak na to lidi budou reagovat. Naštěstí jsem se mohl svěřit jednomu kamarádovi, který mě vyslechl a doporučil mi terapeuta, ke kterému jsem pak začal chodit, což mi hrozně pomohlo se s tím vším srovnat. Myslím, že by každý člověk měl někdy chodit na terapii, protože to může hodně pomoci. Naštěstí ta platonická láska, jak už to u platonických lásek bývá, časem vyšuměla.

Nikdo mě nezavrhl

Říkal jsem si, že nechci žít ve strachu, že se na to přijde, takže jediná cesta byla říct to těm lidem sám. Nechtěl jsem se skrývat a říkat, že jsem někdo jiný, než ve skutečnosti jsem. Tohle rozhodnutí pro mě bylo taky velmi úlevné, ale bál jsem se, jak na to budou lidé v mém okolí reagovat. Takže jsem začal postupně s vnějším coming outem. Nejdrive ve Zlíně ve škole, pak mezi kamarády z církve a nakonec i v nejbližší rodině. Nakonec bylo krásné, že mě nikdo nezavrhl, pár lidí mi řeklo, že si se mnou musí o tom ještě promluvit, ale k takovému rozhovoru nikdy nedošlo, takže nevím, co mi chtěli sdělit. I kamarád, o kterém jsem věděl, že biblická místa týkající se homosexuality vnímáme jinak, mě nezavrhl a pořád spolu máme dobrý vztah. Nejhuř to vzala moje babička, která ale v té době špatně vzala i to, když jsem místo housek koupil rohlíky, takže mě to zas tolik netrápilo.

Hledání partnera

Zhruba po půl roce už jsem to bral tak, že to lidé v mém okolí ví. A říkal jsem si, že by bylo fajn si konečně někoho najít. Začal jsem, asi jako všichni, na internetu, na jedněch stránkách, kde snad každý gay má nebo někdy měl profil. To je ovšem poměrně zvláštní prostředí, které mi úplně nevyhovovalo, protože tam člověku chodí dost divné fotky, které nemusí hned vidět, když se chce seznámit. Pak jsem začal trochu chodit do gay barů, kde jsem se jednoho večera seznámil s jedním klukem, se kterým jsem pak začal chodit.

Normální svatba v kostele

Po třech letech chození jsme spolu odjeli na rok do Kanady. A když jsme se vrátili, tak jsme věděli, že se chceme vzít. Vtipné je, že já jsem chtěl takovou "normální" svatbu a Lukáš chtěl "velkou" svatbu. Lukášová velká svatba byla tak pro 60 lidí. Moje normální byla tak 120 až 150. Nakonec jsme se shodli, že ta normální je lepší, protože pak člověk nemusí vybírat, koho pozve a koho ne, prostě pozve všechny a je z toho pak skvělá party. Takhle jsme měli v roce 2015 krásnou svatbu v kostele se super farářkou a pak perfektní party, kterou si všichni užili.

Tím se pomalu dostávám do dnešních dnů. S Lukášem jsme stále spolu, máme krásný vztah v současnosti bydlíme v Irsku a je nám spolu hrozně dobře.